

hasonló. Egymás mellé helyezett elemek harmóniájától viszolygok azóta is, semmi szabály, mégis szépen ívelem, ami a mienk.

Hozzád illő lapokat keresek, egyik tetején virágnymat, de félredobom, inkább valami olyat, amelyet te küldtél, kicsit sárga, de lehet csak a szűrt fény teszi, írok valamit, írok valamit most is, leírom, hogy lehetetlen kibírni egyetlen szellőt is, hogy a vékony ujjaim beleremegnek, a türkiz kövek kocognak a karkötőmön, ahogy a mappatartón idegesen húzom a karom, hogy kitépem a tűt a hajamból, gyűródik a lap, mosódik minden, áthúzom a megszólítást, fellököm a vázát, némi rozsdas dörzs helyén, időben félredobok mindent, kiszámíthatatlan, ami következik, elfogyott a hely, egy szót sem írok keresztbe, nem írok sehova, nem viszi vonat, nem kell másolatot készítenem, megtarthatom mindet, megtarthatom, mióta széthullott minden, a földön szertegurult korallgyöngyöket nézek.

Suhai Pál

Csókkérés ősszel

A mi kedves Angelánknak

Vetve az ágy,
Sürget a vágy,
Angela, jöjj, gyere, élvezd.
Téged idéz
Mind e vitéz,
Élni akar, de ki él, veszt.
Én is ilyen
Holt-eleven
Lennék nélküled, Angyal –
Ámde veled
En-hitemet
Kedvem rontja haraggal.

Pincsi hajad,
Törzs derekad
Félsz lázad a vágyam
Visszakozó,
Vészt okozó
Csókba lehelni be lágyan.
Juhlegelő,
Dögtemető
Tested ölelni ígérvé,
Kurva-ölön
Jobb, ha ölöm,
Mint szemedet megidézve.

Reppen a lomb,
Sárgul a domb,
Arra ha mennénk ketten,
Retten a szél
És lebeszél
Élni ma önfeledetten.
Itt valahol
Birka-akol
Búzét sejtí az orrom:
Csend, Kicsi, csend!
Így, ez a rend –
Menj haza, jobb neked otthon.